

ВЕЛИКИЯТЪ ЗАКОНЪ.

VII серия

№ 33.

Кой е този законъ? Казано е въ беседата:

Да възлюбимъ Господа и да възлюбимъ ближния.
И, дѣйствително, какво по велико отъ това?

А който люби първо Бога отъ сърдце, той е разрѣшилъ и въпроса за любене на ближния, защото въ основата си любовта къмъ Бога се изразява въ любене на ближния, въ лицето на цѣлото челоуѣчество, щомъ приемаме че всички сме чада Божии.

Само съ изпълнение на тия два принципа ще можемъ да приложимъ и третия — да любимъ враговетѣ си, което съставлява съвършенството на проявената любовь.

Сега ние често се чудимъ, отъ гдѣ идатъ нещастията и страданията въ свѣта. Отговора е лесенъ. Нима не виждаме днесъ, че учени християни, които стоятъ на чело на по-профаната маса, не вярватъ не само въ никакавъ Богъ, но не вярватъ и въ никаквъ Христосъ, а проформа проявяватъ пантеизма!

Дѣлата ни въ живота и страданията които прѣкарваме показватъ въ каквъ безисходенъ пжтъ сме сега.

Ето защо, Бѣлото Братство въ България, съ своя Учитель, кани не само цѣлия български народъ, но и цѣлото челоуѣчество къмъ опомване — тия които не сж подирили, да подирятъ и изучатъ Христа чрѣзъ Све-

ПЛОВДИВЪ.

Печатница „Трудъ“ на Петко Бѣловеждовъ
1926.

Великиятъ Законъ.

„Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, и съ всичкия си умъ; и ближнаго твоего, както самаго себе си“.

Съврѣменното човѣчество разрѣшава много важни въпроси, но още не сж се спрѣли да видятъ, кой е най-важниятъ въпросъ, коя е най-важната задача, която трѣбва да разрѣшатъ — споръ има за това. За сега разрѣшаватъ икономическия въпросъ, въпросътъ за хлѣба, като мислятъ, че този въпросъ е най-важниятъ. Така е, но питамъ: въпросътъ за хлѣба, който отъ хиляди години насамъ се разрѣшава, разрѣшенъ ли е напълно до сега? Той се разрѣшава само врѣменно, само частично и въ резултатъ пакъ остава неразрѣшенъ. Други нѣкои казватъ, че най-важенъ въпросъ за разрѣшение е въпросътъ за просвѣтата. И, дѣйствително, хората отъ хиляди години все се просвѣщаватъ, но разрѣшенъ ли е този въпросъ? — И той не е разрѣшенъ. Трети пъкъ разрѣшаватъ другъ въпросъ. Тѣ казватъ, че всѣка държава трѣбва да бжде силна, мощна, да има силна армия, да може да отстоява на неприятелитъ си. Така е, но коя държава чрѣзъ силата си е разрѣшила въпроса за своето сжществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето сжществуване поне за прѣзъ 2 — 3 хиляди години. Всички до сега сжществуващи държави сж се повдигали и изчезвали. Слѣдователно, има единъ важенъ въпросъ въ свѣта, който и до сега не е разрѣшенъ. Този въпросъ нито е народенъ, нито общественъ, нито е въпросъ за ученитъ хора. Народитѣ иматъ съ какво да се занимаватъ; общественитѣ хора сжщо тѣй иматъ редъ въпроси, съ които да се занимаватъ, па и ученитъ хора иматъ съ какво да се занимаватъ, но най-важната задача, съ която хората трѣбва да се занимаватъ е въпросътъ за човѣ-

шката душа, или ако щете кажете, въпросътъ за човѣшкия духъ, но не и за човѣшкия умъ, защото човѣкътъ е нѣщо повече отъ човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ е само единъ слуга на човѣшкия духъ. Човѣшкото сърце е сжщо слуга на човѣшкия духъ и човѣшката воля е слуга на човѣшкия духъ. Човѣкътъ по произхода си, по своето естество е нѣщо велико! Ако вие разбирате човѣка, ако вие вѣрвахте въ него, но не въ това, което внѣшно се проявява, щѣхте да видите, колко велико нѣщо е човѣкътъ! Нима вие ще наречете човѣкъ онзи търговецъ, който ви продава платъ? Нима вие ще наречете човѣкъ, онзи професоръ, който прѣподава въ училището и ви нагрубява? Нима вие ще наречете човѣкъ онази майка, която на 5 — 6 мѣсеца помѣта своето дѣте и го изхвърля нѣкъждѣ? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи баща, който използува сина си? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи държавникъ, който издава неразумни закони?

Трѣбва да се опредѣли, какво нѣщо е човѣкътъ. Казва се, че човѣкътъ е сжщество, което мисли. Не, той е нѣщо повече отъ това, което мисли. Слѣтователно, великото въ свѣта не може да се опрѣдѣли напълно. Най-важниятъ въпросъ, който занимава ученитѣ хора въ свѣта, това е въпросътъ за висшия съзнателенъ животъ. Вие ще кажете, че този животъ се ражда отъ подкрѣпата на свѣтлината, топлината, храната, облѣклото и т. н. Животъ, който се ражда отъ подкрѣпата на топлината не е животъ. Това е извѣстна енергия, която се нуждае отъ подкрѣпа. Животътъ самъ ражда всички тия нѣща. Когато приемемъ живота, той самъ носи въ себе си свѣтлината; той самъ носи въ себе си топлината; той самъ носи храната; той самъ носи своето облѣкло. Животътъ е нѣщо мощно, когато го разберете. Сега вие казвате: ами ученитѣ хора какво говорятъ за живота. Ученитѣ хора ще ме извинятъ, но тѣ не разбиратъ, какво нѣщо е животътъ, ще имъ кажа: заповѣдайте да възкресите този мъртавъ! Какъ лѣкуватъ тѣ болнитѣ хора? Какво знаятъ за болнитѣ? — Нищо не знаятъ. Болнитѣ днесъ и съ лѣкари умиратъ, и безъ лѣкари умиратъ. Тогава защо ни сж лѣкаритѣ? И съ учители хората умиратъ, и безъ учители умиратъ. И съ учители хората крадятъ. И съ учители слозловятъ, и безъ учители злословятъ. И съ свещеници крадятъ,

и безъ свещеници крадять. И съ държавници крадять, и безъ държавници крадять. Тогава дѣ е заслугата на човѣчеството? Ще каже нѣкой, че трѣбва да има редъ и порядъкъ въ свѣта. Въ какво седи редътъ и порядкътъ? Че и най-лошитѣ хора, като си направятъ съдружие, и тѣ си турятъ редъ и порядъкъ. Та и мравитѣ иматъ редъ и порядъкъ. И пчелитѣ иматъ редъ и порядъкъ. Когато ви турятъ близо до единъ кошеръ, вие веднага избѣгвате. Защо? — Редъ и порядъкъ иматъ. Картечница иматъ тѣ! Ще ми кажете: важниятъ въпросъ да разрѣшимъ ние, въпросътъ за живота. Най-послѣ вие казвате: човѣкъ умира и се свършва всичко. Съгласенъ съмъ, умиратъ хората, но вие разрѣшили ли сте, какво нѣщо е смъртъта? Смъртъта именно показва, че хората не сж разрѣшили истинския въпросъ за живота, не сж намѣрили още живота.

Ние се спираме върху стиха: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила и съ всичкия си умъ, и ближния си, както самаго себе си“ Защо? Защото източникътъ на този великъ животъ, за който става въпросъ, е Любовта. Нѣкои питатъ: какво нѣщо е Любовта? — Любовта е източникътъ на този животъ, който носи свѣтлина, и топлина, и храна, и облѣкло и сила — всичко носи въ себе си. Тѣй се опрѣдѣля и животътъ и на опитъ. Всички онѣзи, които сж разрѣшили въпроса така, за тѣхъ е казано въ Писанието: „Това е животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!“ Ние подъ думата Богъ не подразбираме едно сжщество отвънъ, на което хората могатъ да се кланятъ, но подразбираме извора на Живота. Това показва, че безграничното може да се прояви като гранично. Следователно, ние хората на този свѣтъ, като проява на това Безгранично, рѣшаваме една велика задача — Вѣчниятъ Животъ да се прояви въ граничното вжтрѣ. За да се прояви този Животъ, непрѣменно трѣбва да имаме знания, Мждростъта и любовта сж които ще създадътъ хармонични отношения между всички хора. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, защо е дошълъ на земята. Ако ви запитатъ защо сте дошли на земята, вие ще си повдигнете главата и ще кажете: това не е важенъ въпросъ. Чудни сте вие! Ако ме запитате, защо съмъ дошелъ на земята, азъ ще ви кажа,

защо съм дошелъ. Ако запитате малкото дѣте отъ първо отдѣление, защо отива на училище, ще ви каже: отивамъ да се уча. Това дѣте веднага ще вади букваря си. Ами кой ти е учителъ? И това знае. Ами баща ти и майка ти кои сж? — Знае. Всичко знае това дѣте. Ако ви запитатъ, кой е баща ви, коя е майка ви, ще кажете: не зная. Ами дѣ отивате? — Не зная. Дошли сте тукъ на земята, какво ще учите? Не зная. Следъ като свършете земния си животъ, къде ще отидете? — на онзи свѣтъ. Това положение не е само съ васъ, но и съ философитѣ. Отъ хиляди години философитѣ въ своитѣ трактати разрешаватъ въпроситѣ: има ли Господъ, нѣма ли Господъ, има ли душа, нѣма ли душа, и най-послѣ, нѣкои отъ тѣхъ казватъ: нѣма Господъ, нѣма душа. Всички въпроси се решаватъ много лесно. И пияниците като се напиятъ, набиятъ се добръ и всичко се свършва. Не, съ това не се свършва всичко. На другата вечеръ пакъ сжщото, напиятъ се, набиятъ се и работата се свършва. На третата вечеръ пакъ сжщото. Казвамъ: да, свърши се само за тази вечеръ, но не и за утрѣ. Вие казвате за нѣкой човѣкъ: свърши този човѣкъ, умрѣ. Да, свърши само врѣменно, но не и за вѣчни врѣмена. Нищо въ природата не се губи. Вие питате: ами дѣ отиде този човѣкъ? Азъ питамъ: отдѣ е дошелъ? — Отдѣто е дошелъ, тамъ е и отишълъ. Кждѣ отива този човѣкъ? Законътъ е слѣдниятъ: нѣщата всѣкога отиватъ тамъ, отдѣто сж дошли. И всички нѣща, разумни или каквито и да сж, се връщатъ все къмъ Бога. Туй разумно начало, което е безъ край, безконечно, ние наричаме законъ за Любовта.

Сега всички хора признаватъ, че по въпроса, какво нѣщо е животътъ, има споръ: Ние казваме, че нѣма никакъвъ споръ. Защо? Защото качества на живота сж разумность, свѣтлина, топлина и др. Може ли да има споръ за живота при това положение? Щомъ има споръ животътъ не е разуменъ. Всички хора иматъ еднакви схващания за живота и всички го желаятъ. Всички признаватъ Любовта и я желаятъ, но кога? — Докато сж млади, признаватъ любовта; щомъ остареятъ, отричатъ я. Въ любовта има едно качество, то е слѣдното: когато обикнешъ единъ прѣдметъ, или едно лице, то придобива цѣнность. Защо? Защото ти можешъ

да обичашъ само тия прѣдмети, които носятъ животъ въ себе си. А всѣко нѣщо, което носи животъ въ себе си, придобива цѣна. Шомъ го обикнешъ, ти се грижишъ за него, пазишъ го. Щомъ обикнешъ нѣкой свой приятель ти му пишешъ писма, говоришъ му все хубави работи. Щомъ го разлюбишъ, забравяшъ го. Какво нѣщо е Любовта? — Любовта е сила, която разширява човѣка, дава му потикъ. Нѣкои хора казватъ, че човѣкъ като се влюби, не учи вече. Това не е вѣрно. Любовта носи потикъ за знание. Онзи човѣкъ, на когото сърцето се запали, той учи, той работи. Нѣкои казватъ, че любовта прави хората разсѣяни. Това което прави хората разсѣяни, не е Любовь. Когато нѣкой влѣкъ иска да изяде нѣкоя овца това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ паритѣ на нѣкого, че иска да ги открадне, това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ нивата на нѣкого, че иска да я вземе, това не е любовь. Въ Любовта има това лачество, че когато човѣкъ залюби. не само, че оцѣнява нѣщата, но неговото сърце се разширява; и той става щедъръ. Онзи, който люби, кесията му е всѣкога отворена, и той мяза на изворъ, който постоянно изтича. Той не е като онези варели, въ които се налива вино и въ които постоянно се мѣри, колко изтича и колко остава. Той мяза на чешма, която постоянно тече и не, изтича. Слѣдователно, можешъ ли да течешъ като единъ изворъ, любовта е дошла въ тебе. Можешъ ли да виждашъ доброто въ всички хора, можешъ ли да виждашъ смисъла на нѣщата, като погледнешъ горѣ на небето, ти си при вратата на този великъ Божественъ животъ и Любовта е дошла въ тебе.

Азъ ви говоря за една велика наука, която има основа въ васъ, Вие имате опитности отъ живота и азъ считамъ, че това е така. Дали вие признавате това, или не, то е другъ въпросъ. Вие сте идвали много пжти на земята въ разни форми. Дали помните това или не, дали го признавате или не, това е написано въ аналитѣ на природата. Какво вѣрвате вие, това не е важно, важно е какво е написала природата. Може да ми възрадите: ние не помнимъ. Че и онзи, който е пилъ, нищо не помни, но кръчмарътъ всичко помни, той е писалъ всичко въ своя тевтеръ. Писалъ е: на еди-коя сидата, вие изпихте съ еди-кой си, еди-колко си вино и

ракия. — Нищо не помня. Той те дава подъ сждъ, и сждътъ казва: ще му платишъ паритѣ! — Ама нищо не помня. Помнишъ, не помнишъ, ще платишъ! Че и природата има една велика книга, въ която записва всичко. Вие защо не признавате? Защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнятъ, сж ония кредитори, които иматъ да взиматъ, а тия, които не признаватъ и не помнятъ сж ония, които иматъ да даватъ. Човѣкътъ е едно сжщество, което много пжти е излизало отъ Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето вѣрую и въ какво вѣрвате, то е личенъ въпросъ, защото всички сжщества иматъ по едно вѣрую. Не е важно да вѣрваме въ нѣщо, но истинскиятъ въпросъ занасъ е въпросътъ за Любовта. Ние се занимаваме съ най-важния въпросъ. Ние не се занимаваме съ въпроса, кой ще дойде въ България на властъ. Кой е най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, и съ това не се занимаваме. Кой е най-учениятъ човѣкъ, и съ това не се занимаваме. Защо? Защото това сж въпроси, които и дѣцата могатъ да разрѣшатъ. Ние разрѣшаваме единъ отъ най-важнитѣ въпроси — Животътъ — основнитѣ закони на живота. Искате ли да живѣете, искате ли да се осмисли живота ви, искате ли да се подобри живота ви, ние ще ви посочимъ начинъ. Ще ви кажемъ: възприемете Любовта! Вие ще ми кажете: коя любовъ? Любовта на младитѣ? — Не. Любовта на старитѣ? — Не. Защо? Защото младитѣ изневѣрватъ, и старитѣ изневѣрватъ. Младитѣ изневѣрватъ, че се оженватъ за други, а старитѣ изневѣрватъ, че не си плащатъ дълга и си заминаватъ. Ние казваме за нѣкого: Богъ да го прости! Старъ бѣше, обѣщалъ на нѣкоя мома, че ще се жени, а той умрѣлъ. Нѣма защо да умира. Човѣкъ, който обѣщава нѣщо, не трѣбва да умира. Той трѣбва първо да си изпълни обѣщанието и послѣ да умре. Щомъ обѣщава нѣщо и умира, той има задни цѣли. Вие може да го извините, но ние не го извиняваме. Въ закона на Любовта всѣка благородна мисълъ, всѣко благородно чувство, всѣко благородно желание трѣбва да се изпълни, безъ разлика на това, дали то се отнася за майка, за баща, за дѣца — законътъ за всички е единъ и сжщъ. Ние трѣбва да покажемъ на свѣта, че

носимъ въ себе си великия Животъ на Бога, че Той живѣе въ насъ, и ние трѣбва да живѣемъ като Него. Защо отричатъ Бога? Хората отричатъ Бога, понеже иматъ да му даватъ. Защо вѣрватъ въ Бога и Го приематъ? Защото искатъ да взематъ отъ Него пари на заемъ. Тѣй щото, споредъ мене, и еднитѣ, които вѣрватъ въ Бога, и другитѣ, които Го отричатъ, сж все заинтересувани хора. Ние, обаче, имаме друго мнѣние за Бога. Ние искаме да Му служимъ, защото вѣрваме, че всичко сме приели отъ Него. Ние не отиваме при Бога да Му искаме пари на заемъ, ние не се отказваме отъ своитѣ задължения, но ние знаемъ, че въ свѣта има една велика Мждрость, която ни очаква за въ бждаще. Какво знае съврѣменната наука? — Много нѣща знае, но туй, което днесъ знаятъ и най-ученитѣ хора, и най-голѣмитѣ философи, слѣдъ 2000 години и дѣцата ще го знаятъ. Дѣцата тогава ще бждатъ по учени отколкото съврѣменнитѣ философи. Питамъ тогава: дѣ е нашата наука? Това не е упрѣкъ, но казвамъ, че човѣкъ още не се е проявилъ. Когато азъ дойда въ дома ви, и вашето сърце трепне отъ недоволство, защо азъ съмъ дошълъ, какъ мислите, човѣкъ ли сте вие? Излизате и ме питате: какво търситѣ? — Моля ви се, има ли едно мѣсто въ дома ви за менъ? — Нѣма мѣсто. Или, друга причина: жена ми, дѣцата ми не сж тукъ. Ще ми кажете, че нѣма мѣсто за менъ, че има хотели, дѣто мога да отида и т. н. Моля ви се, това човѣкъ ли е? Но ако кажа, че нося да ви дамъ 100,000 лева звонкови, веднага ще ми намѣрите мѣсто — жена ви, дѣцата ви веднага ще се събератъ нѣкъждѣ, и ще се освободи за менъ мѣсто. И цѣло агне ще заколите даже. Защо? За стотѣ хиляди звонкови. Въ какво седи вашата човѣщина и вашето благородство тогава? Сега вие ме гледате и си казвате: дали този човѣкъ говори истината, или не? Азъ ви питамъ: кой отъ васъ е постѣпилъ тѣй, както Богъ иска? Този въпросъ трѣбва да разрѣшимъ най-напрѣдъ. Вие, русенци, разрѣшили ли сте този въпросъ? Вие, благороднитѣ тукъ, разрѣшили ли сте този въпросъ? И когато всички хора, въ всички градове и села, живѣятъ тѣй, както Богъ иска, тогава нѣма да има бѣсилки, нѣма да има затвори и всѣки ще бжде на своето мѣсто. Тогава вратитѣ на всички хора ще бждатъ отворени и като те срещне нѣ-

кой, ще каже: „братко, заповѣдай у дома, азъ отъ дълго врѣме те чакамъ. Много съмъ доволенъ, че те срещнахъ.“ И ще започнете да се разговаряте. Вие ще кажете: де ще му излѣзе краятъ? Чудни сте вие! Азъ като влѣза въ този домъ нѣма да го подямъ, азъ ще донеса своето благословение. Единъ отъ великитѣ адепти на древността, нѣкой еврейски пророкъ билъ той, живѣлъ нѣкждѣ изъ Палестина. Пжтувалъ дълго врѣме. Една вечеръ, за да прѣнощува нѣкждѣ спира въ дома на единъ бѣденъ човѣкъ и го помолва: „Човѣче Божи, мога ли да прѣнощувамъ при тебъ тази вечеръ? — На радо сърце, домътъ ми е отворенъ, но нѣмамъ нито една трошица хлѣбъ. „Вижъ, потърси нѣкждѣ изъ кюшетата, не е ли останало поне едно парченце?“ Намира най-послѣ едно малко парченце. Пророкътъ го взима, благославя го и веднага на трапезата се явява единъ голѣмъ хлѣбъ. „Събуди и дѣцата си, нека дойдатъ всички да ядатъ!“ Трѣбва да знаемъ, че човѣкъ, който живѣе по Бога, като влѣзе въ нѣкой домъ носи и своето благословение съ себе си. Вие можете да ми възразите на това, но то е самата истина въ свѣта. Ако дойде този адептъ въ свѣта и донесе едно житно зърно, ще каже: „Вземете това житно зърно, то ще разрѣши икономическия въпросъ за хлѣба“. Въ колко години? — Въ 12 години. Нѣма да го изедете, но ще го посадите въ земята и следъ 12 години то ще даде толкова изобилно плодъ, че ще можете да ядете и вие, и роднинитѣ ви, и приятелитѣ ви. Знаете ли колко тежко ще бжде това житно зрънце? — Колкото цѣлата земя. Слѣдователно, всѣка малка частица отъ живота съдържа грамадна енергия, и ако ние живѣемъ по Божия законъ, по закона на Любовта, тази сила ще може да се развие“.

И сега, съвременнитѣ хора, които не разбиратъ живота, казватъ: насъ ни трѣбватъ пари. Дѣйствително, паритѣ се наплодиха, но храната се намали, и вслѣдствие на тази алчностъ нашиятъ организъмъ се развали. Сега ние имаме много, но не можемъ да ядемъ. Най-голѣмиятъ милиардеръ въ Америка, Рокфелеръ, който разполага съ гори, съ имения, съ кжщи, страда отъ стомахъ, нищо не може да яде, и лѣкаритѣ му прѣпоржчватъ да се храни само съ овесена чорба. Той казва: при такова голѣмо материално богатство азъ съмъ принуденъ да се храня като конь само съ овесъ

поради болния си стомахъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има сега живота? Казвате: човѣкъ трѣбва да има богатство! Много добръ. Дѣйствително, търсенето на богатството, въ това е смисълътъ на живота, но ние го търсимъ криво. Любовта, това е великиятъ животъ, това е смисълътъ на живота, това е богатството на човѣшката душа. Когато намѣримъ Бога, или казано по другъ езикъ, когато Богъ се всели въ насъ, ще се образува онази истинска връзка, която ще даде потикъ на живота. Тогава хората нѣма да се запитватъ, има ли Господъ или не. Когато нѣкой ме пита, има ли Господъ, азъ имъ казвамъ: ела утрѣ вечеръ при менъ! Като дойде, нахраня го, разговоря се съ него приятелски, и го изпратя. „Ами ти нищо не ми каза за Бога“. Казвамъ му: ела утрѣ вечеръ при менъ! Дойде, пакъ го нахраня, разговоря се и си отиде, азъ никога не разрѣшавамъ въпроса за Бога. Чудни сж хората, които ме питатъ, има ли Господъ, или не. Че това е най-важниятъ въпросъ! „Какво нѣщо е Любовта“ — Ела утрѣ вечеръ при менъ! Азъ не разрѣшавамъ и въпроса за Любовта. Ако азъ съмъ човѣкътъ на Любовта, ако азъ живѣя споредъ Божия законъ, ти ще ме познаешъ. Ако моитѣ възгледи за тебе сж неизмѣнни, азъ ще ти дамъ достѣпъ въ дома си, и ще ти кажа: опитай ме! Не какво азъ мисля, но какъ живѣя, това е важното. За да се разрѣши единъ въпросъ, три в а ж н и ф а к т о р а трѣбва да се съединятъ въ едно: **вашата мисълъ, вашето чувство и вашето дѣйствие, и вие трѣбва да бждете послѣдователни въ всички моменти.** Ти можешъ да питаешъ, има ли Господъ, или не, но ще познаешъ по това, когато поискашъ 1000 лева на заемъ и чуешъ: заповѣдай! Послѣ поискашъ други 2000 лева и пакъ чуешъ: заповѣдай! Тогава ти ще се намирашъ като прѣдъ чешма, при която можешъ да дойдешъ съ единъ голѣмъ джобуръ, или съ една голѣма кофа и да я пълнишъ, колкото искашъ, но съ условие самъ да си ги носишъ. Изобилие трѣбва на хората! Такова изобилие, че да се изморятъ хората и да кажатъ: достатъчно е това!

Казва Христосъ: „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си, както самаго себе си“. Значи, човѣкъ цѣлъ трѣбва да

се изпълни съ Божията Любовъ. Нѣкои хора казватъ, че като залюбятъ не могатъ да работятъ. Не, тогава именно ще дойде истинската работа въ свѣта. За сега има само трудъ, а не и работа. Работата ще бжде една велика задача на бждащето поколѣние, на тѣзи велики души съ които нѣма да се спори, има ли задгробенъ животъ, или не. Тѣ ще бждатъ душитѣ, които ще разрѣшатъ въпроса за живота. Ако запитахъ единъ такъвъ човѣкъ, да ли те познава, той ще ти каже: ела утрѣ вечеръ въ дома! „Ама ти отдѣ идешъ?“—Ела утрѣ вечеръ у дома! Ти ще отидешъ при него, той ще те нагости добрѣ, ще се разговори съ тебе и ще се раздѣлите. И най-послѣ, като се раздѣлите, ще ти каже: ела при менъ, когато имашъ нужда. Това е потикъ въ свѣта. Кой каквото има, трѣбва да го изнесе на общия жертвеникъ. Сега хората иматъ крива представа за жертвата. Тѣ мислятъ, че това което жертвуватъ, ще пропадне. Да ви опрѣдѣля какво нѣщо е житното зърно. Ако житното зърно не се пожертвува и не падне на земята и умре, какво ще бжде положението на земледѣльца? Онзи, който умира, той влага своята сила и тази сила се увеличава. Това е едно отъ качествата на жертвата. Нѣкои учени хора казватъ: не трѣбва да се прави жертва, никомо нищо не трѣбва да се дава. То значи никой да не сѣе, никой да не оре. Не, ще сѣемъ, ще оремъ, но разумно. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме една солидна основа въ живота си. Това, че ти си българинъ, не е основа; това че ти си ученъ, не е основа; това че имашъ нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовта, а това е животъ. Този животъ ние го имаме, но още не сме го проявили. Сегашнитѣ научни теории за живота азъ считамъ като локви, които сж се образували отъ дъжда, и хората, отъ нѣмай кждѣ отиватъ отъ тамъ да пиятъ вода, но вжтрѣ жабитѣ крѣкатъ. Споредъ мене, жабитѣ сж онзи материализъмъ, който сжществува въ хората и който ги кара да желаятъ за себе си все повече и повече нѣща. Знаете ли, какъ хората схващатъ материалното въ свѣта? Ще ви приведа единъ примѣръ.

Въ царството на 10-та династия въ Египетъ, въ врѣмето на фараона Зинопий, билъ издаденъ единъ законъ, споредъ който, всички прѣстѣпници се наказвали съ смъртно наказание. Двама египтяни сгрѣшили,

опорочили съ нѣщо Аписа и ги наказали съ смъртно наказание. Фараона опрѣдѣлили да бждатъ осждени на доживотенъ затворъ, но сждътъ издалъ слѣдното рѣшение: на единъ отъ прѣстѣпниците се опрѣдѣлило да носи на гърба си единъ чувалъ съ жито отъ 100 кгр. тежестъ, а на другия — да носи на главата си една въшка. При това, тѣ трѣбвало да носятъ наказанието си до тогава, докато нѣкой поиска отъ тѣхната тежестъ и ги облѣкчи. Сждатъ прѣдоставилъ на двамата сами да си избератъ наказанието, кой което пожелае. Единиятъ отъ тѣхъ, по-умниятъ, си рѣкълъ: „Кой ще носи този чувалъ на гърба си? Носи ли се такава тежестъ?“ — и поискалъ въшката. На другия не оставалъ никакъвъ изборъ, той трѣбвало да вземе чувала съ житото. И така станало. Тѣ трѣбвало да пжтватъ непрѣстанно. Споредъ присждата никой нѣмалъ право да сваля товара си на земята, докато никой не ги спре и не поиска отъ това, което носятъ. Тръгнали двамата. Онзи, който носилъ въшката на главата си, запитва другия: «Какъ ти е товара? Въшката не тежи, разбира се. Онзи, който носилъ чувала съ житото, понеже много му дотежало, обръщаль се често къмъ Бога съ молитва: „Боже, моля Ти се, облекчи ми малко товара!“ Повървѣли малко, и единъ пжтникъ ги спира: „Какво носишъ въ този чувалъ?“ — Жито. „Дай ми малко отъ него!“ Той бръква съ лъжицата си, изважда, дава му малко жито и продължава пжтя си. „Ами ти какво носишъ?“ — Въшка. „Не ми трѣбва въшка“ — и продължава пжтя си. Работата е тамъ, че тази въшка почнала да се размножава и въ продължение на една година тя се размножила въ 200—300 въшки. Чувальтъ съ житото на другия прѣстѣпникъ следъ една година намалѣлъ на половина отъ първоначалната тежестъ. Кждѣто отивали по селата, всички, които чували, че единъ човѣкъ носи чувалъ съ жито, спирали го и си поисквали по малко, тъй че въ продължение на 2—3 години, нему останало само едно житно зрънце. Другиятъ прѣстѣпникъ, съ въшките на главата, никждѣ не намираль приемъ. Въ което село влизаль, като виждали, че има толкова много въшки, не го приемали. Той се видѣлъ въ чудо отъ своето положение.

И ние, съврѣменнитѣ хора, разрѣшаваме въпроса по този начинъ. Материализмътъ, това е въшката.

Тази въшка ще изяде всички сокове на живота въ човѣка. Когато въшката влезе въ човѣка, тя се размножава, до като човѣкъ изгуби отъ себе си всѣко благородно чувство. Ако ние изгубимъ всичко онова възвишено и благородно въ насъ, ако изгубимъ най-възвишенитѣ си идеи, чувства и мисли, ако изгубимъ Божественото отъ себе си, питамъ: за какво живѣемъ ние въ този свѣтъ?

Казва Христось. „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си както самага себе си“. Въ съвременната религия сж изопачили това учение и казватъ: вѣрвайте въ Бога! Не е казано да повѣрвашъ въ Бога, но великиятъ законъ, който разрѣшава въпроситѣ, казва да възлюбишъ Господа! А сега хората взели този стихъ „да възлюбишъ Господа и го претълкували: вѣрвай въ Господа!“! Когато се отнася до служение на Господа, вѣрно е, че не може безъ вѣра, но когато разрѣшаваме най-важния въпросъ, необходимо е друго вѣрую, съ което ще можемъ да го разрѣшимъ. А то е: да възлюбимъ Господа! Нѣкои ме питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? Въ нищо не вѣрвамъ: Че какъ тѣй? Нищото е нѣщо. Питатъ ме: ти не вѣрвашъ ли въ Бога? Покажете ми кой е вашиятъ Господъ, въ Когото вие вѣрвате! Покажете ми пжтя въ който вие вѣрвите! Казвате: ние вѣрваме въ този Господъ, въ Когото вѣрваха майка ми, баща ми, дѣдо ми.... Добрѣ, майка ти и баща ти изпълниха ли закона на този Господъ, въ Когото вѣрваха? Я отворете тевтеритѣ да видя, какво направихте вие за този Господъ, въ Когото вѣрвате? Има една интересна случка съ такива тевтери, станала нѣкъждѣ изъ България. Единъ богатъ българинъ, търговецъ заболѣлъ сериозно и се прѣнесълъ врѣменно въ онзи свѣтъ. Като се събудилъ, първата му работа била да извика синоветѣ си и да имъ каже: „Синко, я ми донесете двата тевтера, въ които си държа смѣткитѣ! Донесятъ тевтеритѣ му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синоветѣ си и имъ казва: „Вземете, каквото е ваше, за да не ме разкарвате по сждилищата слѣдъ смъртъта ми. Азъ ходихъ на онзи свѣтъ и видѣхъ кое е сжщественото за насъ, искамъ да живѣя тѣй, както Богъ иска“. Питамъ; дѣ сж вашитѣ тевтери? Вие казвате: ние нѣ-

маме тевтери. Азъ ще изнеса вашитѣ тевтери, да видите, какво сте писали въ тѣхъ. Вашата сжсѣдка казала нѣщо за васъ. Скоро изваждате тевтера си и пишете. Еди кой си човѣкъ ви каже нѣщо обидно. Скоро написватѣ това нѣщо. И търговецътъ по сжщия начинъ вади тевтера си и пише, кой колко маслини взелъ, кой колко захаръ взелъ и т. н. Питамъ: каква разлика има между тази жена, този човѣкъ и търговецътъ, които записватъ всичко това въ своитѣ тевтери? Ами и свещеникътъ има свой тевтеръ. Той казва: този човѣкъ не вѣрва въ Бога записва си. Да, но като отиде въ църквата да опѣва нѣкого, иска слѣдъ това пари. Казватъ му: нѣмаме пари. Не, азъ безъ пари не опявамъ — и отбелѣзва въ тевтера си. Тогава нека да бжде послѣдователенъ въ великия животъ, въ великата Любовь, която разрѣшава основно въпроситѣ, която туря за основа на живота братството, не това братство, което сжществува само день и половива, но братството, което устоява на всичкитѣ изпитания. Единъ свещеникъ ми казва: „Вашето учение не е право. Не е важно, дали е право или не, но азъ ще ти дамъ едно правило; като опѣвашъ, освѣнъ, че не трѣбва да взимашъ пари, щомъ получавашъ заплата, но на всѣка бѣдна вдовица ще дадешъ нѣщо отъ джоба си. Послѣ, като отидешъ на сждъ да кълнешъ нѣкого, освѣнъ, че не трѣбва да направишъ това, но ще напълнишъ джоба си и ще дадешъ на тия, които се сждятъ, за да не се смразяватъ. Тогава вие ще кажете: ами де ще му излѣзе краятъ? Краятъ ли? Имайте вѣра, че Господъ не ви е поставилъ на земята да вършите тия нѣща, но да изпълните Неговата воля, както трѣбва. Да изчезнатъ тия лъжи отъ свѣта! Онзи, когото Богъ е поставилъ на извѣстна служба на земята, трѣбва да постѣпва другояче. Ще ми цитиратъ нѣколко стиха, че всѣка власть е отъ Бога дадена. Не, има нѣщо пропуснато въ този стихъ: „Всѣка праведна власть е отъ Бога дадена“. Че и болшевикитѣ въ Русия иматъ власть! Ще кажете, че вашата власть е отъ Бога, а тѣхната не е. Не, законътъ е слѣдниятъ: **всѣка праведна власть е отъ Бога дадена.** Въ всѣка праведна власть влиза законътъ на Любовьта. Не е въпросътъ сждията непрѣменно да осжди прѣстѣпника. У турцитѣ имаше единъ добъръ законъ. Дойде обвиняемиятъ и сждията го пита: ти

имашъ ли да давашъ на този човѣкъ?—Имамъ. Върни, каквото му дължишъ. Това разрѣшение на спороветъ по турския законъ е много добро. А сега отлагатъ дѣлото, мине годниа, две, докато най-послѣ казватъ: дѣ е правото? — Нѣма никакво право. Казвамъ: това е само прѣминаване на врѣмето, а ние сме дошли тукъ на земята да разрѣшимъ единъ отъ важнитѣ въпроси.

Сега, като ви говоря така, вие ще кажете: тежко е това учение! — Тежко е, защото тежки тевтери имате. Ще изгорите тевтеритѣ си! Ще кажете: не хващаме вѣра на такива бабини деветини. Ще хванете вѣра, защото утрѣ като те затворятъ въ гроба, ще те питатъ изгори ли тевтеритѣ? Тамъ ще гниешъ часъ следъ часъ и червеитѣ ще те ядатъ. Ще кажешъ: върни ме, Господи, на земята, да изгоря тевтеритѣ си! Не, други ще ги изгорятъ. Всички вие. и майки, и бащи, и дѣца сте на парила. Защо? Защото имате много тевтери. Господъ има двѣ книги, едната е книгата на живота, а другата книга на доброто и на злото. Господъ има право да държи тия книги. Той държи смѣтка за всичко. Богъ има всичко добро желание по отношение на насъ. Той ни пита, защо вършимъ престѣпления, но ни учи. Това, че има сждба, Божий сждъ, показва, че той иска да ни научи чрѣзъ тази опитностъ да изпълняваме. Неговата воля. Колкото и да е грешенъ единъ човѣкъ, но въ момента, когато рѣши да живѣе по Бога, Богъ заличава всичкитѣ му грѣхове. Богъ казва: „Ето единъ човѣкъ, ето едно мое чадо. което е ѣвшило да живѣе споредъ моя законъ!“ Богъ е богатъ. Той може да плати за всички. За този, който не иска да живѣе по Бога, има една книга на живота, която се отваря, и Господъ написва, за този човѣкъ всичко, което е нужно.

Днесъ не само българитѣ, но всички съврѣмenni хора сж нещасни. Бсички народи сж нещасни. Защо? Защото най-важниятъ въпросд не е разрѣшенъ. Този въпросъ трѣбваше да го разрѣшатъ всички свѣщеници, владици, проповѣдници, не само въ България, но и по цѣлия свѣтъ. Тѣ не го разрѣшиха. И държавниците не го разрѣшиха. Още два фактора има, които трѣбваше да го разрѣшатъ. Това сж майкитѣ и бацитѣ отъ една страна, и учителитѣ отъ друга, но и тѣ не го разрѣшиха. Онѣзи моми и момци, които се женятъ, които искатъ да разрѣшатъ този въпросъ, трѣбва да се за-

питатъ, защо се женятъ. Казватъ за нѣкоя мома: да оженимъ тази мома! Защо? Не, женидбата, която днесъ сжществува въ свѣта, това е продажба. Не се минатъ и 4 — 5 години, виждашъ този мъжъ бѣга отъ жена си, развежда се, оженва се за друга. Послѣ и отъ нея бѣга казва: побѣлѣ ми главата отъ тѣзи жени! Ужасни змии сж тѣ? Хубаво, женитѣ сж ужасни змии, и мъжетѣ сж ужасни змѣеове, ами тогава дѣ сж хората? Ако всички мъже сж лоши, и ако всички жени сж лоши, тогава дѣ е човѣчеството? Това не е разрѣшение на въпроса. Подъ думата „змия“ се разбира, че мъжетѣ и женитѣ сж умни, но не сж добри. Това е важното. Доброта трѣбва да се вложи въ вашитѣ отношения! Труденъ е този въпросъ за разрѣшение, той е така труденъ, както сж трудни за разбиране и нѣкои парчета въ музиката. Видишъ нѣкого, по цѣли дни свири, и едва слѣдъ 10 години може да изпълни нѣшо хубаво. Мислите ли, че безъ усилие можемъ да разрѣшимъ въпроса за живота и любовта? Трѣбватъ усилия, но не се обезсърчавайте! Този въпросъ е най-хубавиятъ. Когато дойдете до въпроса да разберете Бога, сърцето ви ще трепне, ще се смегчи, и тогава свѣтлина ще просияе въ ума ви, че ще видите такива нѣща въ свѣта, каквито никога не сте виждали. Ще кажете: ако живѣемъ така, какъ ще се прѣхранваме? Живѣете ли по Бога, при васъ ще дойде единъ великъ Учитель, ще ви даде една малка прѣчица, която ще има магически свойства. Дойдешъ ли до нѣкое затруднено положение и се почувствуващъ гладенъ, ще тропнешъ съ тази прѣчица и веднага прѣдъ тебъ ще се сложи богато наредена трапеза. Ще се нахранишъ и пакъ ще тропнешъ съ прѣчицата. Всичко това ще се прибере отново. И пакъ продължавашъ пжтя си. Питамъ: въпроситѣ не се ли разрѣшаватъ лесно? Вие ще кажете: то така е писано само въ книгитѣ, въ приказкитѣ. Ами сегашниятъ ни животъ не е ли една приказка? Има ли нѣщо реално въ него? Не е важно, дали вѣрвате, или не въ другия свѣтъ, но единъ день, когато се намѣрите тамъ, вие ще се смѣете на сегашния си животъ. Разправяше ми единъ българинъ единъ свой сънь. Той ималъ много дългове и често се молилъ на Бога, да му помогне да си ги заплати. Една вечеръ,

сънува че идва нѣкой и му носи една голѣма торба пълна съ злато. По едно врѣме, изкача отъ нѣкъдѣ единъ неговъ сжсѣдъ и казва: „Тази торба е моя“. Започватъ да се каратъ, да се борятъ двамата и въ тази борба той ритва, но на масата, близо до леглото му имало една графа съ вода. Пада графата на земята, счупва се, водата се разлива и той като се събужда, вижда всичко това, вижда, че държи чершафа на масата, но торбата съ златото я нѣма. Така и вие слѣдъ смъртта си, като се събудите въ онзи свѣтъ и като се огледате, ще видите, че нѣмате никакви пари отъ тия, които сте имали на земята, а държите въ ржката си само чершафа на масата и на пода водата разлѣна отъ графата. Смѣшно е положението, въ което ще се намѣрите. Право е, че съврѣменнитѣ хора трѣбва вече да се свестятъ. Едно помрачение има сега въ тѣхъ. Стремежътъ имъ да се осигурятъ е правъ, но тѣ вървятъ по единъ кривъ пѣтъ въ постигането му и затова по този начинъ той никога нѣма да се осъществи. Че трѣбва да бждемъ богати, съгласенъ съмъ съ васъ; че трѣбва да се осигуримъ, съгласенъ съмъ. Азъ не съмъ за сиромашията. Ако е да сме богати, най-богати трѣбва да бждемъ. Най-богатъ, споредъ менъ, е този, който носи животъ въ себе си. Най-богатъ е този, който носи свѣтлина въ себе си. Най-богатъ е този, който носи топлина въ себе си. Най-богатъ е този, който носи храна и облѣкло въ себе си. Най-богатъ е този, който носи Любовта въ себе си. Това е най-голѣмото богатство. Това проповѣдваме ние. Щомъ имате това богатство, всички други работи на земята лесно може да ги постигнете. Онзи човѣкъ, който е придобилъ живота въ себе си, ще бжде едно благословение и за себе си, и за всички свои близни и приятели.

И тѣй, на всинца ви трѣбва вѣра! Вие питате: всичко това, което се говори, вѣрно ли е, или не? Азъ ви питамъ: това, въ което вие вѣрвате, вѣрно ли е, или не? Ще ги поставимъ на опитъ. Ако искате да знаете, какво е моето вѣрую, азъ ще ви кажа: елате довечера у дома! Не само довечера, но и цѣла година. Ние така разрѣшаваме въпроситѣ, и вие трѣбва да ги разрѣшавате по този начинъ. На опитъ трѣбва да се подожи всичко! Въпросътъ не се разрѣшава съ пари. Да ви дамъ една полица отъ 2—3000 лева, па даже и отъ

25000 лева, това не е правилно разрѣшение на въпроса. Паритѣ спорѣ ще родятъ. Азъ мога само да ви дамъ една идея, азъ мога да ви дамъ само едно житно зрънце, но това житно зрънце ще бѣде за васъ голѣмо благословение, стига да знаете какъ да го развивате.

Ще ви приведа единъ примѣръ още отъ врѣмето на Зиновии, египетски фараонъ. Въ негово врѣме законитѣ въ Египетъ били много строги. Всѣки прѣстѣпникъ се наказвалъ съ смъртно наказание. Единъ отъ виднитѣ ученици на Бѣлото Братство, Ешуа Бентамъ билъ изпратенъ въ Египетъ да държи своя изпитъ. Той трѣбвало да разрѣши тази именно задача: да намѣри нѣкакъвъ разуменъ начинъ, по който да облекчи положението на тия хора, които се наказвали и за най-малката грѣшка съ смъртно наказание. Като разрѣши задачата си, ще се върне пакъ въ Школата на Бѣлото Братство и ще каже, какъ я разрѣшилъ. По едно врѣме, дъщерята на фараона заболѣва отъ една неизлѣчима болестъ и Ешуа-Бентамъ отива при него и му казва: „Азъ ще излѣкувамъ дъщеря ти, но искамъ една услуга отъ тебе“. Зиновий му отговорилъ: „Готовъ съмъ на всичко!“ — Искамъ отъ тебе, да дадешъ заповѣдъ да донесатъ при мене всички ония прѣстѣпници, които споредъ закона се осжждатъ на смъртъ съ отрѣзване на рѣцѣтѣ, на краката или съ изваждане на очитѣ и т. н. Въ този видъ ги донасяйте при мене. Ешуа-Бентамъ излѣкувалъ дъщерята на фараона. Тогава фараонътъ издалъ заповѣдъ: „Всички прѣстѣпници, които се осжждатъ на смъртъ, слѣдъ като се изпълни присждата по отношение къмъ тѣхъ, да се занасятъ на Ешуа-Бентамъ!“ И започнали да ги прѣнасятъ единъ слѣдъ другъ въ стаята му. Ешуа-Бентамъ знаелъ законитѣ, по които могатъ да се излѣкуватъ и започналъ да ги лѣкува: възстановилъ очитѣ на една, на други — краката, на трети — рѣцѣтѣ и слѣдъ като възврѣщалъ здравето имъ напълно, измѣнялъ лицата имъ и ги освобождавалъ, като имъ казалъ да не разправятъ никому, какъ е станало тѣхното излѣкуване. Всички тия хора станали негови ученици и тръгнали подиръ имъ. Запитвали ги: какъ ви привлѣче този човѣкъ? Тѣ имъ отговаряли: тебе слизала ли е главата ти отъ раменѣтѣ? — Не е. Когато главата ти слѣзе отъ раменѣтѣ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. На другъ

отговаряли: тебе ржцѣтъ били ли сж отрѣзани: — Не. Като ти отрѣжатъ ржцѣтъ, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе краката били ли сж отрѣзани? — Не. Като ги отрѣжатъ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе очитѣ, сърцето изваждали ли сж? — Не. Като ти извадятъ очитѣ, като ти извадятъ сърцето, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Онзи, който носи Любовта въ себе си, трѣбва да намѣсти главитѣ на хората; той трѣбва да намѣсти краката и ржцѣтъ имъ; Той трѣбва да постави очитѣ и сърцата имъ на своето мѣсто. Нашитѣ мисли и нашитѣ чувства трѣбва да се намѣстятъ! Нашитѣ умове и сърца трѣбва да се намѣстятъ!

Слѣдователно, съмнѣнието, което сжществува въ съврѣменнитѣ хора, трѣбва да изчезне, и като се срещнатъ, да иматъ вѣра единъ въ другъ. Като ме срещнете слѣдъ година, да не намѣрите никакво противорѣчие между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ ми и да бждете готови да жертвувате всичко за Бога. Богъ е най познатото, най-възвишеното сжщество въ свѣта. Всичко онова, което ни кара да се възхищаваме отъ хубавото въ свѣта, всичко онова, което ни тласка къмъ възвишеното, къмъ благородното, това е Богъ, това е Божественото въ насъ. Туй тихото, което говори въ насъ, това е Богъ. Този тихъ гласъ говори въ всички. Колко пжти съжालявате, че не сте Го послушали и сте направили нѣкаква погрѣшка! Божественото въ насъ не говори като нѣкоя гърмотевица, но говори тихо и нѣкой пжтъ, като сгрѣшимъ, то казва: нѣма нищо, има начини да се поправи тази погрѣшка. Нѣкой не иска да отстѣпи нѣкому нѣщо. Тихиятъ гласъ отвѣтрѣ пакъ казва: дай му, отстѣпи му! Азъ, умниятъ човѣкъ, който виждамъ една мравя на пжтя си, трѣбва да отстѣпя, не трѣбва да я стѣпча да заобикаля. Тя даже нѣма понятие, че нѣкакво грамадно сжщество се движи къмъ нея, но азъ, който виждамъ, трѣбва да отстѣпя. Значи, Богъ, Който вижда всички наши нужди и слабости, се е заелъ да оправи свѣта. Свѣтътъ ще се оправи, нѣма да остане така, но вие трѣбва да опитате това учение и да го приемете. Опитайте радостта и ще разрѣшитѣ единъ отъ най-важнитѣ въпроси, който ви занимава — да възлюбите Господа въ всичкото си сърце. Питамъ ви: вие любите ли сте Бога до сега? Казвате: азъ съмъ

Го любилъ. Любилъ си, но какво? — Ледътъ си любилъ. Любилъ си, но какво? — Крушата си любилъ. Ледътъ се стопи, нѣма какво да любишъ. Крушата изгни, нѣма какво да любишъ. Когато залюбите Бога, туй безграничното, никога нѣма да изгубите, Той всѣкога ще ви говори и вашето лице ще придобие една особена свѣтлина.

И тъй, казвамъ: всички трѣбва да възлюбимъ Бога! Само тогава животътъ ни ще придобие смисълъ. Тогава Богъ ще ни научи, какъ да любимъ, и ти ще възлюбишъ ближния си, както сама го себе си. Туй е най-голѣмото изкуство. За да се научимъ да любимъ. Богъ трѣбва да влѣзе да живѣе въ насъ, защото ние не сме Любовь, Богъ е любовь. Ние не сме животъ, Богъ е Животъ. Той ще ни научи като Учителъ, какъ да любимъ, какъ да живѣемъ. Отъ насъ сега се изисква да възлюбимъ Господа Бога своего съ свѣчкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила и съ всичкия си умъ. Това е най-лесното изкуство, което всѣки отъ васъ може да придобие. Вие може да ми въразите: азъ ще почакамъ малко, ще си поседя, ще прочета този — онзи философъ, че тогава. Хиляди философи може да прочетете, но и тѣ не сж разрѣшили този въпросъ. Той е разрѣшенъ: възлюби Господа! То значи: да възлюбишъ всичко въ свѣта, да разберешъ че всичко въ свѣта е разумно въ своето проявление. И като излѣзешъ вънъ и погледнешъ звѣздитѣ, сърцето ти да трепне. Като излѣзешъ вънъ и погледнешъ на слънцето, сърцето ти и цѣлото ти сжщество да трѣпне. А вие какъ гледате на слънцето? Нѣкой казватъ, че слънцето било огнено тѣло. Азъ виждамъ всѣка сутринъ, какъ Господъ взима слънцето, като една голѣма свѣтяща свѣщъ и обикаля съ нея навсѣкжде. Той излиза отъ изтокъ? Тѣй виждамъ слънцето. Задъ това слънце има друго нѣщо по-велико. И задъ нашия животъ по сжщия начинъ е скрито нѣщо велико. Задъ това обикновенно проявление на живота има друго нѣщо, което всѣки отъ васъ съзнава. То е Божественото въ човѣка.

Нѣкой ме питатъ: въ кой Господъ вѣрвашъ? Ние вѣрваме въ онзи Господъ, Който е Любовь, Който е и животъ, Който е свѣтлина, Който е топлина, Който е храна, вода, облѣкло и всичко, което е въ насъ. Ние

вѣрваме въ онзи Господъ, Който не се нуждае отъ това, да изявяваме Неговата любовъ навънъ. Той иска Неловата Любовъ да минава прѣзъ насъ тъй, както водата минава прѣзъ земнитѣ пластове и се прѣцѣжда, за да излѣзе на повърхността чиста. Той иска всички да бждемъ проводници на Божията Любовъ. Ако ние позволимъ на Божията Любовъ да мине прѣзъ насъ, ние ще имаме Божието благословение, ще имаме Неговия кредитъ, и всички ще се наречемъ Синове Божии. Какво по-хубаво отъ това да бждемъ Синове Божии? Какво по-хубаво отъ това, да живѣемъ по Бога?

Ето единъ отъ най-важнитѣ въпроси, който трѣбва да се разрѣши! Всѣки отъ васъ може да го разрѣши моментално. Слѣдъ като рѣзрѣшите този въпросъ, вие ще влѣзитѣ въ свѣта и ще се учите. Прѣдъ васъ седи една велика, дълбока наука. На първо врѣме вие ще трѣбва да придобиете вѣчната Любовъ, вѣчния животъ, да познаете Бога, да познаете вѣчната Истина въ нѣйната цѣлокупность.

Бесѣда държана отъ Учителя на 11 X. 1925 г. въ
гр. Русе.

(Послѣдна Бесѣда отъ VII серия).

Подобни беседи, за моралното и духовно усъвършенствуване на човѣка, държани отъ Учителя на Бѣлото Братство, има до сега около 250.

Подирете ги въ „Всемирната Книжарница“ на Христо Павловъ въ Пловдивъ и въ „Братския домъ“ ул. „Оборище“ 14, въ София.

